

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **H. s. P. – V. C.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Skalickým, advokátem se sídlem v Příbrami II, Dlouhá ul. 138, za účasti **Krajského úřadu Středočeského kraje**, se sídlem v Praze 5, Zborovská 11, a osoby zúčastněné na řízení **H. s. H.**, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2006, č. j. 11 Ca 255/2005 - 77,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2006, č. j. 11 Ca 255/2005 - 77, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „žalovaný“), ze dne 26. 7. 2005, č. j. 1606/04/99012/05/OŽP-Kon. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Sedlčany ze dne 30. 12. 2003, č. j. ŽP 239/03-B, jímž byla uznána společenstevní honitba s názvem H. a držitelem bylo označeno honební společenstvo H.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že rozsudek městského soudu je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem a dále napadá celé řízení pro jeho vady

spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, je s nimi v rozporu a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tyto vady soud měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Honitba P. byla uznána rozhodnutím Okresního úřadu v Příbrami, referátu životního prostředí, ze dne 8. 6. 1999 a za jejího vlastníka bylo označeno H. s. P. K uznání honitby došlo dle příslušných ustanovení zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 23/1962 Sb.“). Tento zákon byl zrušen a nahrazen zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon č. 449/2001 Sb.“), který mimo jiné v přechodných ustanoveních (§ 69) stanovil, že honitby uznané podle dosavadních předpisů zůstávají zachovány. Pokud však nesplňovaly požadavky na tvorbu honitby podle zákona č. 449/2001 Sb., muselo dojít k jejich uvedení do souladu s tímto zákonem, k tzv. transformaci. Transformační valná hromada stěžovatele se konala dne 20. 7. 2002. Dle rejstříku honebních společenstev vedeného Městským úřadem Sedlčany pak bylo H. s. P. – V. C. zaregistrováno 19. 8. 2002 pod č. ŽP X. Následně, dne 18. 11. 2002, zaslal honební starosta stěžovatele Okresnímu úřadu v Příbrami oznámení o souladu honitby P. se zákonem č. 449/2001 Sb. V návaznosti na tuto skutečnost pak Městský úřad Sedlčany, jako příslušný orgán státní správy myslivosti, dne 29. 1. 2003 vydal rozhodnutí o uvedení společenstevní honitby N. – J. a honitby P. do souladu se zákonem č. 449/2001 Sb. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, k němuž žalovaný rozhodnutím z 30. 6. 2005 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil. Ze spisové dokumentace tak nevyplývá, že by honitba P. již byla pravomocně uvedena do souladu se zákonem č. 449/2001 Sb.

Dne 5. 2. 2003 podal přípravný výbor H. s. H. návrh na zahájení řízení o uznání společenstevní honitby H. Stěžovatel tento návrh ve svém stanovisku ze 7. 3. 2003 označil za nepřipustný, neboť veškeré pozemky, které dle předmětného návrhu mají tvořit novou společenstevní honitbu H., jsou součástí společenstevní honitby P., a stěžovatel, jakožto držitel honitby P., s jejím rozdělením nesouhlasí. Vlastníci dotčených pozemků již sice nejsou členy H. s. P. – V. C., nicméně ukončením jejich členství v tomto honebním společenstvu nebyly zároveň vyčleněny jejich pozemky ze společenstevní honitby P. Správní orgány v tomto řízení vydaly řadu na sebe navazujících rozhodnutí a výsledkem celého řízení bylo uznání společenstevní honitby H. rozhodnutím Městského úřadu Sedlčany, odboru životního prostředí, z 30. 12. 2003 a pouze formální změna tohoto rozhodnutí správním orgánem II. stupně (žalovaný) rozhodnutím ze dne 26. 7. 2005.

Stěžovatel s těmito rozhodnutími nesouhlasil a napadl je dne 12. 10. 2005 žalobou podanou k městskému soudu, v níž navrhl, aby byla rozhodnutí správních orgánů prvního i druhého stupně zrušena, jak pro procesní nedostatky rozhodnutí, tak i pro nesprávné právní posouzení dotčené problematiky. Městský soud se však s právním názorem stěžovatele neztotožnil a jeho žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí v první řadě přednesl, že se zabýval toliko otázkou uznání společenstevní honitby H., nikoli registrací H. s. H. či transformací H. s. P. – V. C. dle zákona č. 449/2001 Sb. Co se týče namítaných procesních vad rozhodnutí, městský soud se všemi námitkami podrobně zabýval, žádné pochybení způsobující nezákonnost však neshledal. Stěžejní hmotně právní otázkou, kterou městský soud na základě podané žaloby řešil, byla problematika právního režimu pozemku při

ukončení členství jeho vlastníka v honebním společenstvu. Konkrétně šlo o to, zda je možné, aby pozemek „následoval svého vlastníka“ při ukončení jeho členství v jednom a vzniku členství v jiném honebním společenstvu, a stal se tak součástí jiné honitby. Ani v tomto ohledu nepovažoval městský soud právní názor stěžovatele za správný, když dle něj není pravdou, že zákon č. 449/2001 Sb. neumožňuje vznik „honitby v honitbě“, a proto by zánik členství některých vlastníků pozemků za současného vynětí těchto pozemků bylo možno řešit dle platné a účinné pozitivní právní úpravy pouze změnou honitby, která vzhledem k zákonnému omezení rozsahu v tomto případě není přípustná. Městský soud tedy připustil, že dle zákona č. 449/2001 Sb. je možný takový postup, kdy vlastníci honebních pozemků, které doposud tvořily součást uznané honitby, podají návrh na uznání honitby nové. Překážky uznání honitby a registrace honebního společenstva jsou dle soudu v tomto zákoně vymezeny taxativně a komplexně a v jiných případech než výslovně zde stanovených správní orgán nemůže návrhu nevyhovět. Městský soud dále argumentoval tím, že nečlenové honebního společenstva nemají právo hlasovat na valné hromadě a není rozumného důvodu pro to, aby rozhodnutí této valné hromady měla dopad i na honební pozemky nečlenů honebního společenstva. Postupem některých vlastníků honebních pozemků v této věci tak nedošlo ke vzniku „honitby v honitbě“, nýbrž o faktické rozdělení původní uznané honitby z vůle těchto vlastníků.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel formálně opírá kasační stížnost o důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. o nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Obsahově námitky tomuto určení odpovídají s tím, že stěžovatel dále také namítá důvod dle písm. d) citovaného ustanovení, tj. nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů vymezených výše uvedenými stížnostními body a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

V dané věci je předmětem posouzení možnost vynětí honebního pozemku z honitby v případě ukončení členství vlastníka tohoto pozemku v honebním společenstvu. V obecné rovině zde dochází ke střetu vlastnického práva k pozemku s výkonem práva myslivosti, přičemž obě dvě práva mají svou ústavní oporu a tomu odpovídající ochranu. Autoritou pro posouzení případného střetu ústavním pořádkem garantovaných práv je v první řadě Ústavní soud, jehož závěry týkající se této problematiky jsou pro Nejvyšší správní soud určující.

V úvodu odůvodnění Nejvyšší správní soud odkazuje na definice několika základních pojmů zákona č. 449/2001 Sb.:

Ustanovení § 2 písm. a) zákona č. 449/2001 Sb. definuje myslivost jako *soubor činností prováděných v přírodě ve vztahu k volně žijící zvěři jako součástí ekosystému a spolkovou činnost směřující k udržení a rozvíjení mysliveckých tradic a zvyků jako součástí českého národního kulturního dědictví*, právem myslivosti se dle § 2 písm. h) téhož zákona rozumí *souhrn práv a povinností zvěř chránit, cílevědomě chovat, lovit, přivlastňovat si ulovenou nebo nalezenou uhynulou zvěř, její vývojová stadia a shozy paroží, jakož i užívat k tomu v nezbytné míře honebních pozemků*; a honitbou je pak *soubor souvislých honebních*

pozemků jednoho nebo více vlastníků vymezený v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti, v němž lze provádět právo myslivosti podle tohoto zákona [§ 2 písm. i) zák. č. 449/2001 Sb.].

Důležité je i pojetí principu rozlišení honebních a nehonebních pozemků, které vyplývá z porovnání § 2 písm. f) a e) zákona č. 449/2001 Sb. Obecně dle písm. f) uvedeného ustanovení platí, že *honebními pozemky jsou všechny pozemky v písmenu e) neuvedené*, pod písm. e) je uveden výčet pozemků, které honebními nejsou (*pozemky uvnitř hranice současně zastavěného území obce, jako náměstí, návsi, tržště, ulice, nádvoří, cesty, hřiště a parky, pokud nejde o zemědělské nebo lesní pozemky mimo toto území, dále pozemky zastavěné, sady, zahrady a školky řádně ohrazené, oplocené pozemky sloužící k farmovému chovu zvířete, obvod dráhy, dálnice, silnice, letiště se zpevněnými plochami, hřbitovy a dále pozemky, které byly za nehonební prohlášeny rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti*).

Dle ustanovení § 26 odst. 3 citovaného právního předpisu platí, že *člen honebního společenstva může ukončit své členství na základě písemného oznámení; členství zaniká posledním dnem kalendářního roku, ve kterém bylo oznámení učiněno*. Zákon již dále nijak nerozvádí, zda má právní úkon ukončení členství vlastníka honebního pozemku v honebním společenstvu vliv na vyčlenění dotčeného pozemku z honitby či nikoliv. Konečně v § 69 odst. 1, větě první před středníkem, je stanoveno, že *honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů zůstávají zachovány*. Následně je tato obecná norma konkretizována transformačními ustanoveními.

Co se týče ústavně právního hlediska, je nutno v okolnostech daného případu připomenout ustanovení článku 7 Ústavy České republiky (*Stát dbá o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství*.) a článek 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (*Vlastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem*.). Tato ustanovení tvoří ústavněprávní rámec posouzení podstaty dané věci, opírají se o nich dále konstatované nálezy Ústavního soudu.

Jako základních východisek pro posouzení projednávané problematiky lze užít dva nálezy Ústavního soudu týkající se této oblasti. Prvním z nich je nález ze dne 13. 12. 2006, Pl. ÚS 34/03, publikovaný pod č. 49/2007 Sb., v němž Ústavní soud dospěl k několika zásadním závěrům. Obecně nejprve uvedl, že „*v podmínkách České republiky jsou myslivost a právo myslivosti společenskými aktivitami aprobovanými státem k ochraně a rozvoji jedné ze složek životního prostředí – zvířete. Zákon o myslivosti nepředstavuje úpravu myslivosti jako zájmové aktivity, ale ve svém základu jako cílevědomé a regulované činnosti k ochraně a rozvoji přírody*.“ Dále zde vyjádřil zásadní myšlenku, že „*realizace myslivosti a práva myslivosti je v obecné rovině legitimním omezením vlastnického práva a jejich prostřednictvím naplňuje stát svou ústavní povinnost zakotvenou v čl. 7 Ústavy*.“ Tyto obecné teze následně rozvedl konstatováním, že „*pokud by vlastnické právo bylo vykonáváno takovým způsobem, který by eliminoval myslivost a výkon práva myslivosti, byl by výkon vlastnického práva v rozporu s čl. 11 odst. 3 Listiny*“, když přitom „*plnění ústavní povinnosti ... nelze nemít za plnění úkolu v obecném, či dokonce ve veřejném zájmu*“. Ústavní soud zmínil i rozdílnost úprav myslivosti v evropských státech. Konkrétně při srovnání českého a francouzského zákona vyplynulo najevo, že „*podle české úpravy není zvíře prostředkem k realizaci myslivosti, nýbrž naopak myslivost je prostředkem dosažení optimalizace chovu zvířete*.“ K právům vlastníků pozemků v souvislosti s výkonem práva

myslivosti uvedl: „Vlastníkům honebních pozemků právo poskytuje řadu obecných nástrojů k ochraně před excesy ze strany osob, které právo myslivosti na jejich pozemcích vykonávají... Omezení vlastníka honebního pozemku není nelimitováno. Myslivost lze provozovat podle zákona jen v rámci honitby. Je vyloučena na nehonebních pozemcích, jejichž nehonebnost je dána buď přímo ze zákona [výčtem v § 2 písm. e) zákona o myslivosti], nebo ji může správní úřad ve smyslu § 17 odst. 2 zákona o myslivosti prohlásit z důvodů vojenských, bezpečnostních nebo v zájmu vlastníka, a to buď bez návrhu, nebo na jeho návrh. Zákon blíže nespecifikuje neurčitý právní termín „zájem vlastníka“. Při výkladu tohoto termínu je třeba respektovat, že realizací práva myslivosti nelze zasáhnout do jiného ústavně zaručeného práva, či do vlastnického práva v rozporu s principem proporcionality takovým způsobem, který popírá podstatu ústavní povinnosti podle čl. 11 odst. 3 Listiny. Vlastník honebního pozemku má proto podle Ústavního soudu nárok, aby byl jeho pozemek za nehonební prohlášen buď z důvodu nutnosti chránit jiné ústavně zaručené právo vylučující svou podstatou právo myslivosti (například smýšlení vlastníka podle čl. 15 odst. 1 Listiny), nebo v situacích, kdy přestane být jinak legitimní omezení vlastníka z důvodu práva myslivosti proporcionální, například tehdy, pokud důvod na straně vlastníka spočívá v povaze využívání pozemku ke specifické podnikatelské činnosti, která by byla honebním užíváním pozemku výrazně omezena (využívání pozemků k účelům výzkumným a vývojovým apod.). Ústavní soud zdůraznil, že jednotlivé složky myslivosti, resp. práva myslivosti od sebe nelze oddělit a je nutno posuzovat je komplexně s tím, že celek je legitimním omezením vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 3 Listiny. Tento závěr platí i za situace, kdy se vlastník v rámci přičleňování pozemků na přičlenění nedohodne (což může být v jistém úhlu pohledu obdoba sporu v dané věci): „Představuje-li realizace myslivosti činnost ve veřejném zájmu, je nutno klást důraz na to, aby hlavní cíl chráněný zákonem o myslivosti – ochrana zvěře – nebyl ohrožen a nelze tedy bez výhrad a za všech okolností trvat na uzavření dohod se všemi vlastníky honebních pozemků zahrnovaných do honitby“. Vztah práva myslivosti a vlastnického práva k honebnímu pozemku vyložil Ústavní soud v uvedeném nálezu následovně: „Právo myslivosti není právem, které je spjata s vlastnickým právem k honebnímu pozemku, ale honební pozemek je jako jednotka tvorby honiteb pouze prostředkem teritoriálního vymezení honitby, je tedy kvantitativním předpokladem práva myslivosti... Výkon práva myslivosti neplyne přímo z vlastnického práva k honebnímu pozemku, nýbrž závisí na splnění dalších podmínek vyplývajících ze zákona a za určitých okolností ... je možný i proti vůli vlastníka honebního pozemku. Zákon svými ustanoveními veřejnoprávního charakteru omezuje práva vlastníků honebních pozemků v zájmu ochrany myslivosti.“ Ústavní soud odůvodnění nálezu uzavřel mimo jiné tímto závěrem: „Dochází-li při výkonu práva myslivosti užíváním honebních pozemků k zásahu do ústavně garantovaných práv vlastníků honebních pozemků, jedná se o omezení, která jsou proporcionální z hlediska cíle a účelu, k němuž právo myslivosti směřuje; taková omezení se tedy nachází v mezích ústavnosti.“

Ústavní soud se samostatně vyjádřil i k namítané protiústavnosti některých jednotlivých ustanovení zákona č. 449/2001 Sb. Pro tento případ je relevantní, že Ústavní soud neshledal protiústavním § 69 odst. 1 tohoto zákona a vyložil jej následujícím způsobem: „přechodné ustanovení obsažené v napadeném ustanovení zákona o myslivosti umožňuje zachovat honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů a stanoví rovněž pravidlo přechodu na požadavky nové právní úpravy v zákonné lhůtě. Takový přístup je zcela v souladu s běžnými pravidly intertemporality. Argumentaci, podle níž jde o konzervaci dosavadního stavu, jež neumožňuje malým, resp. menšinovým vlastníkům vytvořit honební společenstvo podle svých představ a potřeb, nelze rovněž přisvědčit. Ústavní soud považuje za důležité zdůraznit, že honební společenstvo ... je zakládáno programově

za účelem realizace myslivosti, tedy k ochraně zvěře. Právě proto by (automatický) zákonný zánik honebních společenstev (a to i po uplynutí lhůty pro splnění požadavků nové právní úpravy) mohl ohrozit naplnění zákonného účelu myslivosti a mohl by přivodit stav, kdy by institucionálně nebyla zajištěna péče o část ekosystému, čímž by stát nezajistil plnění své ústavní povinnosti podle čl. 7 Ústavy.“ Základní tezi celého ústavního nálezu lze spatřovat v tom, že současná úprava myslivosti není v rozporu s ústavními garancemi a omezení vlastnického práva vlastníků honebních pozemků nevystupují z rámce vytyčeného článkem 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

V druhém nálezu, ze dne 6. 3. 2007, Pl. ÚS 3/06, Ústavní soud vyslovil, že „nedostatek výslovné úpravy právních poměrů vlastníka honebních pozemků, který ukončil své členství v honebním společenstvu postupem podle § 26 odst. 3 zákona o myslivosti, nepřekáží tomu, aby jeho vztah k honebnímu společenstvu, které využívá nadále jeho pozemky k výkonu práva myslivosti, byl na základě pozitivního práva vyložen. Onen výklad provedl hned vzápětí Ústavní soud sám: „samotným zánikem členství nedochází k žádné změně honitby; ta je totiž ‚uznána‘ (a pozemkově vymezena) správním rozhodnutím [§ 2 písm. i), § 18 odst. 1] jako celek, jenž je tvořen konkrétními souvislými honebními pozemky (§ 17 odst. 2, věta první). Pozemky vlastníka, jehož členství zaniklo, zůstávají proto součástí honitby, v jejímž rámci vykonává myslivost (§ 17 odst. 1), resp. právo myslivosti [§ 19 odst. 1 písm. b)], nadále honební společenstvo, neboť vystoupení člena z honebního společenstva se nemůže dotknout správního rozhodnutí o uznání honitby (§ 18 odst. 1).“

Z pozitivní právní úpravy pak vyplývá, že nově založená honební společenstva, tj. již za účinnosti zákona č. 449/2001 Sb., musí při svém vzniku splnit zčásti stejné a zčásti odlišné podmínky, nežli společenstva vzniklá dle zákona č. 23/1962 Sb. To je zcela logický a předvídatelný důsledek změny společenských poměrů, jimž se přizpůsobila zákonná úprava. Za účelem zachování nutné kontinuity existence honebních společenstev vzniklých dle zákona č. 23/1962 Sb. i v režimu nové zákonné úpravy obsahuje zákon č. 449/2001 Sb. přechodné ustanovení § 69, dle něhož platí, že pokud honitba dosahuje stanovené plošné výměry, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby (ve smyslu § 17 zákona č. 449/2001 Sb.), je osoba, které byla honitba uznána, povinna podat orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem č. 449/2001 Sb. Při transformaci honebních společenstev pak není třeba vydávat konstitutivní rozhodnutí o nové registraci společenstva, ale pouze deklaratorní individuální správní akt o splnění podmínek zákona č. 449/2001 Sb. Je tomu tak i proto, že honební společenstva vzniklá podle zákona č. 23/1962 Sb. účinností nové právní úpravy ze zákona nezanikly a s novou registrací by vedle sebe existovaly dva zcela identické subjekty, což je prakticky i právně nepřipustné.

Kombinací závěrů vyslovených v obou citovaných nálezech Ústavního soudu a základním východiskem pro rozhodnutí v projednávané věci je vyslovená zásada, že ústavněprávní garance myslivosti a práva myslivosti jsou legitimním omezením vlastnického práva. V daném konkrétním případě se tato zásada projevuje tak, že se zánikem členství vlastníka honebních pozemků v honebním společenstvu nelze spojovat vyčlenění jeho pozemků z honitby, jejímž držitelem [§ 2 písm. m) zákona č. 449/2001 Sb.] je toto honební společenstvo. Důvody spočívají jak v hmotněprávní potřebě kontinuity péče o ekosystém, tak i v procesněprávní nemožnosti změny správního rozhodnutí o uznání honitby pouhým zánikem členství vlastníka pozemku v honebním společenstvu. Pokud tedy vystoupivší členové budou mít v úmyslu vykonávat právo myslivosti v nově uznané honitbě, mohou takového stavu dosáhnout za použití institutů, které jim k tomu zákon

č. 449/2001 Sb. výslovně dává, tedy zejména prostřednictvím rozdělení honitby, podaří-li se jim prosadit podání takového návrhu držitelem honitby.

Potřebu kontinuity výkonu práva myslivosti v rámci původních honebních společenstev lze podepřít i dalším argumentem. Mezi vlastníky honebních pozemků nelze rozlišovat podle umístění jejich nemovitosti v rámci uznané honitby. Pokud by totiž pozemky některých vlastníků byly umístěny tak, že by jejich vynětí zapříčinilo nesouvislost honitby co do její plochy a rozlohy, či její příliš malou šířku (ve smyslu § 17 odst. 6 zákona č. 449/2001 Sb.), dotklo by se vyčlenění těchto pozemků stávající honitby (a příslušného honebního společenstva jako jejího držitele) mnohem více než vyčlenění pozemků jiných vlastníků, jejichž pozemky jsou prostorově lokalizovány na okraji honitby. Vyjmutí takových pozemků by mělo za následek tu skutečnost, že dotčená honitba by přestala splňovat zákonem stanovené požadavky. Tento argument má svůj právní odraz v ústavně zakotvené zásadě zákazu diskriminace (čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), neboť členové prvně zmíněné skupiny vlastníků by se oprávněně mohli cítit dotčeni tím, že by jim nebylo umožněno zároveň s ukončením svého členství v honebním společenstvu „vyjmutí“ své pozemky z uznané honitby, kdežto jiným by tato možnost z výše uvedených důvodů odepřena nebyla.

Je tedy zřejmé, že městský soud posoudil danou věc příliš úzce, pokud se nezabýval vyčleněním honebního pozemku z uznané honitby při zániku členství vlastníka tohoto pozemku v honebním společenstvu, ale restriktivně omezil předmět své přezkumné činnosti pouze na posouzení formálních náležitostí uznání nové honitby. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí, které bylo napadeným rozhodnutím změněno, je definována výměra honitby a specifikace do ní zařazených honebních pozemků. Honitba je dle § 17 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb. tvořena souvislými honebními pozemky, při vzniku a uznání honitby tedy nelze odhlédnout od námitek zpochybňujících výměru a hranice honebních pozemků uvedených přímo ve výroku rozhodnutí o uznání honitby. Městský soud proto zvolil nesprávný výklad podmínek uznání společenstevní honitby a jeho rozhodnutí je v důsledku tohoto nesprávného posouzení nezákonné.

Co se týče konkrétních námitek uvedených v kasační stížnosti, považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné vyjadřovat se k námitkám směřujícím do nesprávného posouzení právní otázky soudem, neboť tato nezákonnost je výše uvedeným obecným rozbohem dostatečně konstatována. Totéž platí o stěžovateli citovaných rozhodnutích Nejvyššího soudu a Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, které tento právní názor podporují. Stěžovateli lze dát za pravdu v tom, že za situace, kdy někteří členové ukončili své členství v honebním společenstvu, má vůle projevená jeho valnou hromadou nadále dopad i na honební pozemky nečlenů. Ani v této části se nelze ztotožnit s právním názorem městského soudu. Pokud stěžovatel dále uvádí, že soud se řádně nevyrovnal s chybějícím ustanovením právního předpisu ve výroku rozhodnutí správního orgánu II. stupně, není tato námitka dle Nejvyššího správního soudu důvodná, neboť městský soud se touto námitkou řádně zabýval a i v této části své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Ohledně povinnosti správního orgánu uvést ve výroku rozhodnutí ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 6. 1998, č. j. 30 Ca 169/97 - 17, publikovaný pod č. 369/1999 SJS, v němž se uvádí, že rozhodnutí s touto chybějící náležitostí může být soudem zrušeno pro nepřezkoumatelnost, či na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, publikovaný pod č. 772/2006 Sb. NSS, kde je zmíněná povinnost deklarována pro oblast správního trestání. Mimo to je třeba vycházet ze zásady jednotnosti správního řízení a v souladu

s ní posuzovat nutnost striktního dodržení této povinnosti odvolacím správním orgánem při změně rozhodnutí orgánu prvostupňového. Jak stěžovatel správně rozpoznal, je třeba především vycházet z toho, zda provedená změna je zásadní (je-li vůbec změna v takovém rozsahu za daných skutkových okolností a právních podmínek přípustná) či pouze ryze formální. V dalším řízení je městský soud dále v souladu s vyjádřeným právním názorem povinen posoudit rovněž žalobní body II. 1., 2. a 3. zopakované v tomtéž pořadí a zestručněném obsahu i v kasační stížnosti podané proti jeho rozsudku, vytykající vady řízení dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud pochybil, když žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. Jelikož v posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro zamítnutí žalobního návrhu, Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu pro nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je v něm povinen v souladu s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, jímž je dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán, znovu posoudit žalobní návrh stěžovatele.

V novém rozhodnutí pak městský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu